

Talan mot Republiken Portugal väckt den 8 november 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-393/02)

(2002/C 323/39)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 8 november 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Portugal. Sökanden företräds av C. Tufvesson och M. França, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/42/EG av den 7 juni 1999 om införande av en ordning för erkännande av kvalifikationer för de former av yrkesverksamhet som omfattas av direktiven om liberalisering och övergångsåtgärder samt om komplettering av den allmänna ordningen för erkännande av kvalifikationer ⁽¹⁾, genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om dessa åtgärder,
- förplikta Republiken Portugal att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för införlivande av direktivet löpte ut den 31 juli 2001.

⁽¹⁾ EGT L 201, 31.7.1999, s. 77.

Talan mot Konungariket Spanien väckt den 11 november 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-398/02)

(2002/C 323/40)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 11 november 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Spanien. Sökanden företräds av G. Valero Jordana och M. Konstantinidis med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 75/442/EEG ⁽¹⁾ av den 15 juli 1975 om avfall, i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG ⁽²⁾ av den 18 mars 1991 om ändring i direktiv 75/442/EEG om avfall, genom att inte vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att artiklarna 4, 9 och 13 i direktivet tillämpas på La Bañeza, León, och
2. förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Åsidosättande av artikel 9 i direktiv 75/442/EEG. Även om de spanska myndigheterna i sina svar på såväl den formella underrättelsen som det motiverade yttrandet hävdar att tillstånd för avfallsdepån i La Bañeza meddelades under åren 1979 och 1980, samt att depån uppfyllde fastställda krav, har de inte inkommit med någon kopia på nämnda tillstånd. Kommissionen anser följaktligen att det i avsaknad av en underrättelse om nämnda information inte finns något tillstånd, och att tillståndet, för det fall det faktiskt har meddelats, inte uppfyller de krav som föreskrivs i artikel 9 i direktiv 75/442/EEG.

Dessutom upphör skyldigheten att inneha tillstånd först när avfallsdepån stängs eller förseglas. När tidsfristen enligt det motiverade yttrande löpte ut var avfallsdepån i La Bañeza dock fortfarande öppen i väntan på att avfallshanteringsanläggningen i San Román de la Vega skulle byggas.

- Åsidosättande av artikel 4 i direktiv 75/442/EEG. Även om de spanska myndigheterna betygar att de har vidtagit olika åtgärder för att återställa och därmed "förbättra" de bristande förhållandena vid ifrågasvarande avfallsdepå är denna fortfarande i bruk, och förhållandena där är fortfarande undermåliga. Detta innebär en långsam försämring av miljön och allvarliga problem för befolkningen som bor i närheten av avfallsdepån.

- Åsidosättande av artikel 13 i direktiv 75/442/EEG. Även om artikel 14 i direktiv 1999/31/EG ⁽³⁾ innebär att bilaga 2 i detta direktiv inte är direkt tillämplig på befintliga avfallsdepåer, framgår det av dess innehåll hur de regelbundna inspektioner som avses i artikel 13 i direktiv 75/442/EEG skall ske. De spanska myndigheterna har inte besvarat begäran att inkomma med detaljerad information avseende utförda inspektioner, och inte

heller lagt fram bevis i detta avseende. Nämnade myndigheter har i sitt svar på det motiverade yttrandet över huvud taget inte berört denna fråga.

(¹) EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

(²) EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

(³) EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 12 november 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-402/02)

(2002/C 323/41)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 12 november 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av M. Patakia och D. Martin, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiven 89/48/EEG (¹) och 92/51/EEG (²) samt artikel 39 EG genom att underlåta att inrätta ett förfarande för ömsesidigt erkännande av examensbevis för tillträde till yrket speciallärare inom dels allmän sjukvård, dels offentlig verksamhet vid regionala myndigheter, och genom att underlåta att upphäva en nationell bestämmelse och en praxis för nämnden för godkännande av examensbevis, enligt vilka hänsyn inte tas till inflyttade arbetstagares yrkeserfarenhet,
- förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

En yrkesverksamhet anses reglerad i en medlemsstat i den mening som avses i direktiven 89/48 och 92/51 om den är erkänd och om iakttagandet av lagstadgade villkor för detta yrke direkt eller indirekt är ett villkor för att tillträda eller utöva denna verksamhet. Den omständigheten att tillträde till en liknande yrkesverksamhet inom den privata sektorn inte är underställt samma villkor saknar i detta sammanhang betydelse. Det yttrande som de franska myndigheterna inlämnat som svar på det motiverade yttrandet, att en yrkesverksamhet endast skall anses reglerad om det enligt en allmän bestämmelse i en rättsakt krävs ett examensbevis för att utöva denna verksamhet, är således på samma sätt juridiskt felaktigt. Eftersom direktiven 86/48 och 92/51 är tillämpliga på tillträde till det reglerade yrket speciallärare inom allmän sjukvård och inom offentlig verksamhet vid regionala myndigheter åligger det de franska myndigheterna att på det sätt som föreskrivs i

de två direktiven inrätta ett förfarande för ömsesidigt erkännande av examensbevis som erhållits i andra medlemsstater.

Bestämmelsen om organiserat godkännande i de nationella förordningarna avser endast, för det fall att direktiven 89/48 och 92/51 inte beaktas, prövning av ett examensbevis som har inlämnats av dess innehavare och vid denna prövning tas inte hänsyn till eventuell erfarenhet inom det aktuella yrket för att kompensera en eventuell skillnad i längd eller innehåll mellan de utbildningar som leder till dessa examensbevis. Medlemsstaterna är emellertid skyldiga att ta hänsyn till de sökandes eventuella yrkeserfarenhet vad gäller godkännandet av ett examensbevis som erhållits i en annan medlemsstat samt tillträdet till den aktuella reglerade yrkesverksamheten.

(¹) Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier (EGT L 19, s. 16; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 192).

(²) Rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG (EGT L 209, s. 25).

Talan mot Förenade kungariket väckt den 12 november 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-405/02)

(2002/C 323/42)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 12 november 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förenade kungariket. Sökanden företräds av Maria Patakia och Karen Banks, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förenade kungariket har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/42/EG av den 7 juni 1999 om införande av en ordning för erkännande av kvalifikationer för de former av yrkesverksamhet som omfattas av direktien om liberalisering och övergångsåtgärder samt om komplettering av den allmänna ordningen för erkännande av kvalifikationer (¹) genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder,
2. förplikta Förenade kungariket att ersätta rättegångskostnaderna.